

Het Timpe-orgel (1833-1840)

In 1833 werd ten behoeve van het zangkoor en van een orgel een 'muziekbalkon' gemaakt aan de westwand van de kerk. De in Groningen gevestigde rooms-katholieke orgelmaker Johannes Wilhelmus Timpe (1770-1837) plaatste, vermoedelijk in datzelfde jaar, op huurbasis een klein tweemanuaals orgel; na zijn dood verkocht zijn weduwe het instrument in 1840 aan de Hervormde Kerk te Beilen.¹² Het werd aldaar geplaatst door B. Kerkhoff en in 1862 geheel verbouwd door Petrus van Oeckelen & Zn. Daarbij werd het Timpe-front vergroot met brede zijvelden en -torens; het binnenwerk werd integraal vernieuwd.

In een advertentie in de Groninger Courant van 16 juni 1840, waarin de weduwe Timpe het orgel te koop aanbood, is sprake van een kerkorgel 'hebbende negen registers, twee afsluitingen, eene koppeling, te zamen twaalf trekkers.' De dispositie is niet overgeleverd, maar het is evident ('twee afsluitingen, eene koppeling') dat het om een instrument met twee manualen gaat. Een analyse van Timpe's disposities, waarin bij kleine tweeklaviers orgels de disposities van beide manualen 'complementair' zijn, gerelateerd aan de afmetingen van de orgelkast, levert de volgende hypothese op:

Hoofdwerk (C-f^{'''})

Bourdon	16 voet
Prestant	8 voet
Octaaf	4 voet
Quint	3 voet
Octaaf	2 voet
Mixtuur	

Bovenwerk (C-f^{'''})

Holpijp	8 voet
Fluit travers	8 voet
Fluit d' Amour	4 voet

Pedaal (C-c')

Aangehangen

Manuaalkoppeling, twee afsluitingen